I

Ziua întâi: marți, 21 aprilie 2009

O fisură în spațiu-timp...

Clădirea centrului de control al acceleratorului de particule de la CERN[1] era nouă: primise autorizația de construcție în *Anno Domini* 2004 și fusese terminată în 2006. Înconjura o curte interioară, numită în mod inevitabil „nucleul". Fiecare birou avea câte o fereastră, îndreptată fie către nucleu, fie către restul campusului CERN, răsfirat în toate direcțiile. Patrulaterul din jurul nucleului se înălța pe două niveluri, dar ascensoarele principale opreau în patru locuri: pe cele două niveluri de deasupra solului; la subsol, unde erau găzduite boilerele și depozitele; și la nivelul de la adâncimea de o sută de metri, de unde se putea ieși în stația monoraiului folosit pentru deplasarea pe circumferința de douăzeci și șapte de kilometri a tunelului acceleratorului. Tunelul propriu-zis trecea pe sub terenurile fermierilor, pe sub periferia aeroportului din Geneva și pe sub dealurile de la poalele munților Jura.

[1] Organizația Europeană pentru Cercetări Nucleare.

Peretele sudic al coridorului principal din clădirea centrului de control era împărțit în nouăsprezece secțiuni lungi, și fiecare fusese împodobită cu un mozaic creat de un artist dintr-o țară membră în CERN. Cel din Grecia îi reprezenta pe Democrit și originea teoriei atomice; cel din Germania descria viața lui Einstein; cel din Danemarca, pe a lui Niels Bohr. Însă existau și mozaicuri fără nici o legătură cu fizica: cel din Franța înfățișa Parisul profilat pe fundalul cerului, iar cel din Italia, o vie cu mii de ametiste șlefuite în loc de struguri.

Centrul propriu-zis de control al Marelui Accelerator de Particule era un pătrat perfect, cu uși mari, glisante, plasate cu exactitate în mijlocul a două dintre laturile sale. Încăperea se înălța pe două niveluri și jumătatea superioară avea pereți de sticlă, astfel încât grupurile de vizitatori puteau urmări activitatea desfășurată jos; CERN organiza tururi de vizitare de câte trei ore, în zilele de luni și de sâmbătă, la nouă dimineața și la două după-amiaza. De pereții de sub ferestre atârnau, pleoștite, steagurile celor nouăsprezece state membre, câte cinci pe fiecare latură; al douăzecilea loc era ocupat de steagul albastru cu auriu al Uniunii Europene.

Sala de control adăpostea zeci de console. Una le era dedicată injectoarelor de particule; controla începutul experimentelor. Alături era o alta, cu suprafața înclinată și cu zece monitoare încrustate, pentru afișarea rezultatelor raportate de detectoarele ALICE și CMS, imensele sisteme subterane care înregistrau și încercau să identifice particulele produse în urma experiențelor din LHC[1]. Monitoarele de pe a treia

[1] *Large Hadron Collider*, Marele Accelerator de Particule.

consolă arătau porțiuni din tunelul ușor curbat al acceleratorului subteran, cu șina monoraiului, o grindă cu profil I, suspendată de plafon.

Lloyd Simcoe, un cercetător de origine canadiană, stătea la consola injectorului. Împlinise patruzeci și cinci de ani, era înalt și proaspăt bărbierit. Avea ochii albaștri și părul tuns perie de un castaniu atât de închis încât nu puteai condamna pe cineva care spunea că e negru — cu excepția tâmplelor, pe jumătate încărunțite.

Specialiștii în fizica particulelor elementare nu erau celebri pentru splendoarea vestimentației lor și, până de curând, Lloyd nu fusese o excepție. Dar, cu câteva luni în urmă, acceptase să-și doneze întreaga garderobă filialei din Geneva a Armatei Salvării și-și lăsase logodnica să-i aleagă haine cu totul noi. Pentru a spune adevărul, după gustul lui erau puțin cam țipătoare, dar trebuia să admită că nu mai arătase niciodată atât de atrăgător. În ziua aceea purta o cămașă bej; o haină de culoarea coralului; pantaloni maro cu pungi exterioare în loc de buzunare interioare; și — ca o recunoaștere a eleganței tradiționale — pantofi italienești, negri, de piele. Lloyd adoptase și două simboluri universale ale statutului său, care se întâmplaseră să fie, totodată, pete de culoare locală: un stilou Mont Blanc pe care-l ținea agățat de buzunarul interior al hainei și un ceas analogic elvețian, de aur.

În dreapta lui, așezată la consola detectorului, era însăși maestra autoare a acestei noi înfățișări, logodnica lui, inginera Michiko Komura. Cu zece ani mai tânără decât Lloyd la cei treizeci și cinci ai săi, Michiko avea un nas micuț, cârn, și păr negru, lucios, pe care și-l coafase alegând populara tunsoare paj.

În spatele ei, în picioare, stătea Theo Procopides, colaboratorul lui Lloyd în domeniul cercetării științifice. La douăzeci și șapte de ani, Theo era cu optsprezece mai tânăr decât Lloyd; nu puțini glumeți îi comparaseră pe cei doi, conservatorul de vârstă mijlocie și înflăcăratul său coleg grec, cu echipa Watson și Crick[1]. Theo avea părul des, negru și buclat, ochi cenușii și maxilarul proeminent. Purta întotdeauna pantaloni roșii de dril — lui Lloyd nu-i plăceau, dar nu mai găseai nici o persoană sub treizeci de ani care să poate blugi — și un tricou din interminabilul său set cu personaje de desene animate din întreaga lume; în ziua aceea îl alesese pe venerabilul Tweety Bird. La console erau așezați alți doisprezece savanți și ingineri.

Deplasarea în susul cubului...

Cu excepția zumzetului discret al instalației de aer condiționat și a vâjâitului abia auzit al ventilatoarelor aparaturii, în camera de control domnea o liniște desăvârșită. După o zi lungă de pregătiri pentru experiment, toată lumea era nervoasă și încordată. Lloyd aruncă o privire în jurul încăperii, apoi răsuflă adânc. Pulsul i se accelera și avea impresia că în stomac i se învârteau fluturi.

Ceasul de pe perete era analogic; cel de pe consola lui, digital. Amândouă se apropiau vertiginos de 17h00 — oră la care Lloyd, deși se afla de doi ani în Europa, continua să se gândească numind-o 5.00 P.M.

Lloyd era conducătorul grupului colaborativ de aproape o sută de fizicieni care foloseau detectorul ALICE („*A Large Ion Collider Experiment*"[1]). El și Theo își petrecuseră doi ani proiectând coliziunea de particule din ziua aceea — doi ani pentru o activitate care s-ar fi putut întinde pe durata a două vieți. Încercau să recreeze nivelurile de energie care își încetaseră existența la o nanosecundă după Big Bang, când temperatura universului era de 10.000.000.000.000.000 grade. Sperau că, în decursul acelui proces, aveau să detecteze Sfântul Graal al fizicii, mult jinduitul boson Higgs, particula care interacționa cu altele înzestrându-le cu masă. Dacă experimentul reușea, ar fi dobândit, deopotrivă, bosonul Higgs și premiul Nobel, care avea să răsplătească probabil descoperirea acestuia.

Întregul experiment era automat și temporizat cu mare precizie. Nu trebuia să tragi de nici un heblu imens, nu exista nici un declanșator ascuns sub un buton cu arcul tensionat, în așteptarea unei apăsări. Da, Lloyd proiectase și Theo scrisese modulele centrale ale programului experimentului, dar totul se afla acum sub controlul unui computer.

Când ceasul digital ajunse la 16:59:55, Lloyd începu, cu glas tare, numărătoarea inversă.

— Cinci.

Se uită la Michiko.

— Patru.

Ea îi răspunse cu un zâmbet încurajator. Doamne, ce mult o iubea...

— Trei.

[1] James D. Watson și Francis Crick, descoperitorii structurii de elice dublă a ADN-ului.

[1] Marele experiment de coliziune a ionilor.

Își mută privirea asupra lui Theo, un *Wunderkind*[1] — genul de star tânăr în care sperase Lloyd să se încadreze el însuși, fără să fi reușit vreodată.

— Doi.

Foarte plin de sine, Theo îi făcu semn, ridicându-și degetul mare în sus.

— Unu.

Te rog, Doamne..., se gândi Lloyd. *Te rog.*

— Zero.

Și apoi...

Și apoi totul se schimbă pe neașteptate.

Lumina se modifică instantaneu — razele soarelui pătrundeau printr-o fereastră, înlocuind strălucirea palidă din camera de control. Dar fără nici o ajustare, fără nici un disconfort — fără senzația că pupilele i s-ar fi contractat. Ca și cum ar fi fost deja obișnuit cu lumina aceea intensă.

Însă nu-și putea controla ochii. Dorea să se uite în jur, să vadă ce se petrecea, dar ochii păreau să i se miște prin propria lor voință.

Era în pat — dezbrăcat, după toate aparențele. Simți cearșafurile de bumbac alunecându-i pe piele când se ridică într-un cot. Capul i se mișcă și întrezări lucarnele, care păreau să se afle la primul etaj al unei case de țară. Se vedeau copacii și...

Nu, nu era cu putință. Aveau frunzele răsucite, arse de frig. Dar erau în 21 aprilie — era primăvară, nu toamnă.

[1] Copil-minune.

Privirea lui Lloyd continuă să alunece și realiză brusc, cu ceea ce trebuia să fi fost o tresărire, că nu era singur în pat. Alături de el era cineva.

Se trase înapoi.

Nu — nu, nu era adevărat. Nu avusese nici o reacție fizică; de parcă trupul lui ar fi divorțat de propria minte. Dar *simțise* nevoia să se retragă.

Cealaltă persoană era o femeie, dar...

Ce naiba se petrecea?

Femeia era bătrână, zbârcită, cu pielea translucidă, cu părul ca un voal alb. Colagenul care-i rotunjise cândva obrajii se adunase, creând iluzia unor nuiele, la colțurile gurii, o gură zâmbitoare, dar ridurile râsului i se pierduseră printre pliurile permanente ale feței.

Lloyd încercă să se rostogolească, îndepărtându-se de cotoroanță, dar trupul lui refuză să coopereze.

Ce se petrecea, pentru numele lui Dumnezeu?

Era primăvară, nu toamnă.

Doar dacă nu cumva...

Firește, dacă nu cumva se afla acum în emisfera sudică. Transportat, cumva, din Elveția în Australia...

Dar nu. Copacii întrezăriți pe fereastră erau arțari și plopi; *trebuia* să fie în America de Nord sau în Europa.

Mâna i se întinse. Femeia purta o cămașă de un albastru-închis. Însă nu era o bluză de pijama; avea epoleți cu nasturi și mai multe buzunare — îmbrăcăminte pentru excursii, din doc, de genul celei care se vinde la L.L. Bean sau la Tilley și pe care o poartă femeile cu simț practic când se ocupă de

grădinărit. Lloyd își simți degetele pipăind țesătura, îi simți moliciunea, suplețea. Și apoi...

Și apoi degetele lui găsiră nasturele, dur, din plastic, încălzit de trupul ei, translucid ca pielea ei. Îl prinseră fără ezitare, îl traseră în afară, îl făcură să alunece în lateral printre marginile cu tighel proeminent ale butonierei. Înainte de a se deschide bluza, privirea lui, continuând încă să acționeze din proprie inițiativă, se ridică spre fața bătrânei, țintuindu-i ochii de un albastru palid, cu inelele fisurate ale unor halouri albe în jurul irisurilor.

Își simți propriii obraji încordându-se când zâmbi. Mâna i se strecură sub bluza femeii, îi găsi sânul. Și vru din nou să se retragă, dezlipindu-și palma dintr-o smucitură. Sânul era moale, zbârcit, cu pielea atârnând — un fruct stricat. Degetele i se strânseră laolaltă, urmărindu-i conturul, găsindu-i sfârcul.

Simți o apăsare în partea de jos a trupului. Preț de o clipă groaznică, se gândi că avea o erecție, dar nu era așa. În schimb, îi apăru brusc senzația de vezică prea plină; trebuia să urineze. Își retrase mâna și văzu sprâncenele femeii înălțându-se a întrebare. Apoi își simți omoplații săltându-se și coborând ușor, într-o vagă ridicare din umeri. Ea îi zâmbi — un zâmbet cald, încurajator, ca și cum s-ar fi petrecut cel mai firesc lucru din lume, ca și cum el ar fi fost nevoit adesea să-și ceară scuze de la bun început. Avea dinții ușor îngălbeniți — simpla tentă gălbuie a vârstei — dar altminteri într-o formă excelentă.

Trupul lui făcu, în sfârșit, ceea ce își dorise tot timpul: se rostogoli, îndepărtându-se de femeie. Simți o durere în genunchi în vreme ce o făcea, un junghi ascuțit. Era dureros, dar, după toate aparențele, îl ignoră. Își roti picioarele,

trecându-le peste marginea patului, plesnind ușor cu tălpile dușumeaua rece, din lemn de esență tare. Când se ridică, zări o parte mai mare a lumii de dincolo de fereastră. Era fie jumătatea dimineții, fie a după-amiezii, umbra unuia dintre copaci cădea, precis conturată, asupra celui de alături. O pasăre se odihnise pe una dintre crengi; mișcarea bruscă din dormitor o sperie și își luă zborul. Un cocoșar — adică un sturz mare, din America de Nord, nu micul măcăleandru din Lumea Veche; se afla, cu siguranță, în Statele Unite sau în Canada. De fapt, părea, într-o foarte mare măsură, să se afle în Noua Anglie — toamna avea acolo culori pe care el unul le adora.

Descoperi că se mișca încet, aproape târându-și picioarele pe scândurile dușumelei. Își dădu seama că încăperea nu se găsea într-o casă, ci mai degrabă într-o cabană; mobila era o amestecătură, tipică pentru locuințele de vacanță. Recunoscu în sfârșit noptiera — cu picioare scunde, făcută din plăci aglomerate, cu furnirul subțire ca o coală de hârtie de deasupra imitând structura lemnului. O cumpărase când era student și o plasase, în cele din urmă, în camera de oaspeți a casei lui din Illinois. Dar ce căuta acolo, în locul ăla nefamiliar?

Își continuă drumul. Genunchiul drept îl supăra la fiecare pas; se întrebă ce-o fi în neregulă cu el. Pe perete era fixată o oglindă; avea rama din lemn noduros de pin, acoperit cu lac transparent. Venea în conflict cu „lemnul" mai întunecat al noptierei, firește, dar...

Iisuse.

Iisuse Hristoase.

Ochii i se uitară din proprie inițiativă în oglindă în timp ce trecea prin fața ei și se zări...